

КАК ВЪЛКЪТ СИ СПАСЯВАЛ ДУШАТА ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Наял се веднъж вълкът с мърша, протегнал се и се размислил: „Все греша и греша, трябва да помисля и за спасението на душата си; ще ида в Ерусалим, ще стана калугер“. Речено-сторено. Помолил се и се запътил право към Ерусалим. Върви, а насреща му една телица:

— Здравей, теличке! — извикал вълкът.

— Бъди здрав, вълчо! — отвърнала телицата. — Закъде бързаш, каква работа имаш?

— Искам да стана калугер. Отивам в Ерусалим да си спасявам душата.

— Щастлив път — казала телицата.

Вълкът я отминал и продължил напред, по едно време гледа — две овце пасат на една ливада.

— Здравейте, овце! — извикал вълкът.

— Здравей, вълчо! — отвърнали овцете. — Закъде си се стегнал, далеч ли отиваш?

— Аз, овце, отивам в Ерусалим, ще се подстрижа за калугер, искам да си спася душата, много грехове ми се натрупаха, дотежа ми да ги нося.

— Щастлив път! — пожелали му овцете.

Вълкът ги отминал и поел нататък.

Върви, а насреща му едно магаре. И то го благословило и му пожелало щастлив път.

Отива вълкът към Ерусалим. Върви, върви, стигнал. Но — огладнял.

А Ерусалим се намира до вода. Приблизил се вълкът, погледнал от брега, вижда — отвъд църкви много, ала калугерите сноват насам-натам с касички в ръце. Помислил: „Защо се домъкнах тук? Пари нямам, пък и в църква мен, вълка, няма да ме пуснат. Луд ли бях, че не докоснах нито телицата, нито овцете, оставих ги, че и магарето — също“.

Завил обратно вълкът, който искал да си спасява душата, и тръгнал да търси телицата, овцете и магарето. И наистина срещнал същото магаре. Ала вече не поздравява, върви зяпнал право към него. Магарето се учудило:

— Ти нали ходи в Ерусалим да си спасяваш душата, а сега искаш да ме изядеш, а?

— Когато търбухът ти е празен, не ти е до Ерусалим — рекъл вълкът. — Приготвяй се, ей сега ще те изям.

Магарето казало:

— Добре, яж ме. Само че моят беден стопанин вчера се охарчи за мен, подкова ме, свали поне подковите, за да не разоряваш двойно стопанина ми.

Вълкът се вкопчил със зъби за подковите, за да ги откъсне, а магарето като го ритнало, — сборило нашия „калугер“, избило му зъбите и избягало. Ни се чуло, ни се видяло. Вълкът едва си поел дъх, станал, замърморил:

— Ама че съм налбантин и аз, с подкови се заех, така ми се пада!

Повлякъл се да търси овцете. Върви и наистина ги среща. Наежил се:

— Ей сега ще ви изям и двете!

Овцете го спрели, казали му:

— Тази ливада е на нашите стопани. Те неотдавна се разделиха, разделиха и нас, едната остана за единия, другата — за другия, само тази ливада още не са разделили. Ние ходим из нея и не знаем коя къде да пасе. Направи добро, помогни ни да я разделим, а след това, ако искаш, ни изяж.

— Как да я разделя — попитал вълкът, — какъв земемер съм аз?

— Ами че ти застани по средата, а ние ще се затечем; която дотича по-рано при теб, тя ще пасе на ливадата.

Вълкът застанал. Овцете се затекли, ударили го с всички сили, едва не го смачкали, горкия. Паднал вълкът, а овцете — дим да ги няма.

Вълкът се надигнал как да е, повлякъл се да търси телицата. Върви и сам се ругае:

— Защо се пъхам в чужда работа, какъв земемер съм аз? Защо веднага не им откъснах тлъстото край опашките?

Стигнал вълкът-калугер при телицата, върви срещу нея и вика:

— Сега ще те изям.

Телицата отвърнала:

— Добре, яж ме, къде да се дяна? Само че ми стори една добрина: много обичам песните. Казват, че ти хубаво пееш. Изпей нещо, а след това ме яж.

Телицата тръгнала, завела вълка на един хълм, приготвила се да слуша. Вълкът клекнал и завил. Слушала телицата, слушала, примъкнала се зад вълка, мушнала го хубавичко, катурнала го по стръмното и духтила.

Пребит, осакатен, вълкът едва стигнал до дупката си, клекнал и заскимтял:

— Къде се навирам? И защо намислих да си спасявам душата, и какъв налбантин съм, че да разковавам магарето, и какъв земемер съм — да меря ливадата на овцете, и какъв певец съм, че се повлякох подир телицата? Да има някой здравата да ме набие — заслужавам си го!

А в дупката бил скрит пъдарят. Чул вълка, излязъл и го запердашил с тоягата колкото сили има.

Вълкът избягал и помислил: „На този свят и на прага на дома си да не кажеш нещо!“ Тази приказка пъдарят научил от вълка, разказа ми я и аз ви я преразказах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.